

Sygn. akt IX Ka 1570/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 grudnia 2013 roku

Sąd Okręgowy w Kielcach IX Wydział Karny-Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Adam Kabziński

Sędziowie: SO Andrzej Ślusarczyk

SO Marcin Chałowski (spr.)

Protokolant: sekr. sądowy Anna Misztal

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Kielcach Roberta Jagusiaka

po rozpoznaniu w dniu 13 grudnia 2013 roku

sprawy

D. M. (1)

oskarżonego o przestępstwo z art.280 § 1 kk i z art.157 § 2 kk w zw. z art.11 § 2 kk w zw. z art.64 § 1 kk i inne

P. K.

oskarżonego o przestępstwo z art.282 kk

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców obu oskarżonych

od wyroku Sądu Rejonowego w Kielcach

z dnia 1 lipca 2013 roku sygn. akt II K 916/12

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając obie apelacje za oczywiście bezzasadne;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokat B. G. i adwokat A. L. kwoty po 516,60 (pięćset szesnaście 60/100) złotych tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu oskarżonych w postępowaniu odwoławczym;

III. zwalnia oskarżonych D. M. (1) i P. K. od kosztów sądowych za II instancję.

IX Ka 1570/13

UZASADNIENIE

Prokuratura Rejonowa Kielce Wschód w Kielcach oskarżyła D. M. (1):

Po pierwsze o to, że w dniu 1 sierpnia 2012 roku w K. wspólnie i w porozumieniu z A. M. i ustalonym nieletnim, co do którego materiały wyłączono i przekazano według właściwości do Sądu Rodzinnego i dla Nieletnich uderzając pięściami i kopiąc nogami po całym ciele doprowadził pokrzywdzonego D. J. do stanu bezbronności czym spowodował u pokrzywdzonego obrażenia w postaci otarcia naskórka na prawym barku oraz sińca na lewej ręce, a powyższe obrażenia naruszyły czynności narządu jego ciała na okres poniżej dni siedmiu, a następnie dokonał zaboru w celu przywłaszczenia pieniędzy w kwocie 120 złotych na szkodę D. J., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat

po odbyciu kary co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Okręgowego w Kielcach z dnia 9 czerwca 2006 roku wydanym w sprawie III K 30/06 za przestępstwo z art. 280 § 2 k.k., na karę 3 lat pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 25 lutego 2006 roku do 9 czerwca 2006 roku i od 23 maja 2007 roku do 8 lutego 2010 roku, tj. o przestępstwo z art. 280 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Po drugie o to, że w dniu 1 sierpnia 2012 roku w K. wspólnie i w porozumieniu z A. M. i ustalonym nieletnim co do którego materiały wyłączono i przekazano według właściwości do Sądu Rodzinnego i dla Nieletnich stosując groźby bezprawne pozbawienia życia zmusił D. J. do zakupu dwóch piw o pojemności 0,5 litra i paczki papierosów marki R.&W. o łącznej wartości około 14 złotych, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu kary co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Okręgowego w Kielcach z dnia 9 czerwca 2006 roku wydanym w sprawie III K 30/06 za przestępstwo z art. 280 § 2 k.k. na karę 3 lat pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 25 lutego 2006 roku do 9 czerwca 2006 roku i od 23 maja 2007 roku do 8 lutego 2010 roku, tj. o przestępstwo z art. 191 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Po trzecie o to, że w dniu 1 sierpnia 2012 roku w K. wspólnie i w porozumieniu z A. M., P. K. i ustalonym nieletnim co do którego materiały wyłączono i przekazano według właściwości do Sądu Rodzinnego i dla Nieletnich oraz nieustaloną dotychczas kobietą, co do której materiały wyłączono do odrębnego postępowania, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, przemocą w postaci bicia i kopania po całym ciele oraz groźbą zabójstwa doprowadził D. J. do rozporządzenia mieniem w postaci własnego telefonu komórkowego marki N. o wartości 100 złotych na szkodę D. J., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu kary co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Okręgowego w Kielcach z dnia 9 czerwca 2006 roku wydanym w sprawie III K 30/06 za przestępstwo z art. 280 § 2 k.k. na karę 3 lat pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 25 lutego 2006 roku do 9 czerwca 2006 roku i od 23 maja 2007 roku do 8 lutego 2010 roku, tj. o przestępstwo z art. 282 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Po czwarte o to, że w dniu 27 kwietnia 2012 roku w K. stosował groźby bezprawne wobec strażnika Straży Miejskiej w K. K. S. funkcjonariusza publicznego w celu zmuszenia go do zaniechania prawnej czynności służbowej, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu kary co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Okręgowego w Kielcach z dnia 9 czerwca 2006 roku wydanym w sprawie III K 30/06 za przestępstwo z art. 280 § 2 k.k. na karę 3 lat pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 25 lutego 2006 roku do 9 czerwca 2006 roku i od 23 maja 2007 roku do 8 lutego 2010 roku, tj. o przestępstwo z art. 224 § 2 k.k. w zw. z art. 224 § 1 k.k. i w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Po piąte o to, że w dniu 27 kwietnia 2012 roku w K. znieważył strażnika Straży Miejskiej w K. K. S. funkcjonariusza publicznego słowami powszechnie uznanymi za obelżywe podczas i w związku z pełnieniem przez niego obowiązków służbowych, tj. o przestępstwo z art. 226 § 1 k.k.

Równocześnie oskarżono w tej samej sprawie P. K. o to, że po dziewiąte w dniu 1 sierpnia 2012 roku w K. wspólnie i w porozumieniu z D. M. (1), A. M. i ustalonym nieletnim, co do którego materiały wyłączono i przekazano według właściwości do Sądu Rodzinnego i Nieletnich oraz nieustaloną dotychczas kobietą co do której materiały wyłączono do odrębnego postępowania, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, przemocą w postaci bicia i kopania po całym ciele oraz groźbą zabójstwa doprowadził D. J. do rozporządzenia mieniem w postaci własnego telefonu komórkowego marki N. o wartości 100 zł. na szkodę D. J., tj. o przestępstwo z art. 282 k.k.

Wyrokiem z dnia 1 lipca 2013 roku w sprawie sygn. akt II K 916/12 Sąd Rejonowy w Kielcach oskarżonego D. M. (1) w ramach czynu zarzucanego w pkt. I aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że po pierwsze w dniu 1 sierpnia 2012 roku w K. wspólnie i w porozumieniu z A. M. i ustalonym nieletnim, co do którego materiały wyłączono i przekazano według właściwości do Sądu Rodzinnego i dla Nieletnich, działając w celu dokonania kradzieży mienia należącego do D. J. używając uprzednio przemocy polegającej na uderzaniu pięściami pokrzywdzonego oraz kopaniu nogami po całym ciele, co spowodowało u D. J. obrażenia w postaci otarcia naskórka na prawym barku oraz sińca na lewej

ręce skutkujących naruszeniem czynności narządu jego ciała na okres nie dłuższy niż siedem dni, dokonał zaboru w celu przywłaszczenia pieniędzy a następnie dokonał zaboru pieniędzy w kwocie 120 złotych należących do D. J., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu kary co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Okręgowego w Kielcach z dnia 9 czerwca 2006 roku wydanym w sprawie III K 30/06 za przestępstwo z art. 280 § 2 k.k. na karę 3 lat pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 25 lutego 2006 roku do 9 czerwca 2006 roku i od 23 maja 2007 roku do 8 lutego 2010 roku, tj. popełnienia przestępstwa z art. 280 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to, na podstawie art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 3 lat pozbawienia wolności.

Po drugie oskarżonego D. M. (1) w ramach czynów zarzucanych w pkt. II i III aktu oskarżenia uznał za winnego, że w dniu 1 sierpnia 2012 roku w K., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu, dopuścił się dwóch przestępstw wymuszenia rozbójniczego, zanim zapadł pierwszy wyrok co do któregokolwiek z nich i tak:

- w dniu 1 sierpnia 2012 roku w K. wspólnie i w porozumieniu z A. M. i ustalonym nieletnim co do którego materiały wyłączone i przekazano według właściwości do Sądu Rodzinnego i dla Nieletnich, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, poprzez wypowiedanie gróźb bezprawnych pozbawienia życia D. J. doprowadził go do rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w łącznej kwocie około 14 złotych poprzez zakupienie i przekazanie dwóch piw o pojemności 0,5 litra każde i paczki papierosów marki R.&W.;

- w dniu 1 sierpnia 2012 roku w K. wspólnie i w porozumieniu z A. M., P. K. i ustalonym nieletnim, co do którego materiały wyłączone i przekazano według właściwości do Sądu Rodzinnego i dla Nieletnich działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, przemocą w postaci bicia i kopania po całym ciele oraz groźbą zabójstwa doprowadził D. J. do rozporządzenia mieniem w postaci własnego telefonu komórkowego marki N. o wartości 100 złotych, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu kary co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Okręgowego w Kielcach z dnia 9 czerwca 2006 roku wydanym w sprawie III K 30/06 za przestępstwo z art. 280 § 2 k.k. na karę 3 lat pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 25 lutego 2006 roku do 9 czerwca 2006 roku i od 23 maja 2007 roku do 8 lutego 2010 roku, tj. popełnienia przestępstwa z art. 282 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. i w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 282 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności.

Po trzecie oskarżonego D. M. (1) w ramach czynu zarzucanego w pkt. IV aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że w dniu 27 kwietnia 2012 roku w K. stosował groźby bezprawne wobec funkcjonariusza publicznego - strażnika Straży Miejskiej w K. K. S. w celu zmuszenia go do zaniechania prawnej czynności służbowej związanej z popełnieniem przez D. M. (1) wykroczenia polegającego na spożywaniu alkoholu w postaci piwa na (...) w K. w miejscu do tego nie wyznaczonym przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu kary co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Okręgowego w Kielcach z dnia 9 czerwca 2006 roku wydanym w sprawie III K 30/06 za przestępstwo z art. 280 § 2 k.k. na karę 3 lat pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 25 lutego 2006 roku do 9 czerwca 2006 roku i od 23 maja 2007 roku do 8 lutego 2010 roku, tj. popełnienia przestępstwa z art. 224 § 2 k.k. w zw. z art. 224 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 224 § 2 k.k. wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Wreszcie po czwarte oskarżonego D. M. (1) w ramach czynu zarzucanego w pkt. V aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że w dniu 27 kwietnia 2012 roku znieważył funkcjonariusza publicznego - strażnika Straży Miejskiej w K. K. S. słowami powszechnie uznanymi za obelżywe podczas i w związku z pełnieniem przez niego obowiązków służbowych związanych z popełnieniem przez D. M. (1) wykroczenia polegającego na spożywaniu alkoholu w postaci piwa na (...) w K. w miejscu do tego nie wyznaczonym, tj. popełnienia przestępstwa z art. 226 § 1 k.k. i za ten występki, na podstawie art. 226 § 1 k.k. wymierzył mu karę 3 miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie z kolei art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. orzeczone wobec D. M. (1) kary pozbawienia wolności Sąd Rejonowy w Kielcach wspomnianym na wstępie wyrokiem połączył i jako karę łączną wymierzył oskarżonemu karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Tym samym orzeczeniem Sąd Rejonowy w Kielcach oskarżonego P. K. uznał za winnego popełnienia czynu zarzuconego mu w punkcie IX aktu oskarżenia, stanowiącego przestępstwo z art. 282 k.k. i za to, na podstawie art. 282 k.k. i art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności i 50 stawek dziennych grzywny po ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 30 złotych. Nadto na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 2 k.k. wykonanie orzeczonej P. K. kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszono na okres próby 5 lat, na podstawie z kolei art. 73 § 1 i 2 k.k. w okresie próby oddano oskarżonego pod dozór kuratora, na podstawie zaś art. 63 § 1 k.k. zaliczono P. K. na poczet orzeczonej kary grzywny okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 1 sierpnia 2012 roku do dnia 25 sierpnia 2012 roku uznając karę grzywny za wykonaną w całości.

Wreszcie orzeczono o wynagrodzeniu dla obrońców z urzędu oskarżonych D. M. (1) i P. K. oraz zwolniono oskarżonych od kosztów sądowych zaliczając je na rachunek Skarbu Państwa.

Apelację od tego wyroku, na podstawie art. 444 k.p.k. wywiedli obrońcy z urzędu oskarżonych D. M. (1) - co do orzeczenia w całości i P. K. - w części orzeczenia dotyczącej kary, obaj na korzyść swoich mocodawców.

Obrońca oskarżonego D. M. (1) na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. i art. 438 pkt. 2 i 3 k.p.k. powyższemu wyrokowi zarzucił:

- po pierwsze co do czynów z pkt. I - III zaskarżonego orzeczenia - błąd w ustaleniach faktycznych, będący wynikiem mającej wpływ na treść rozstrzygnięcia obrazy przepisów postępowania tj. art. 7 k.p.k., który to błąd wyraża się w przyjęciu tezy, że zgromadzony materiał dowodowy w szczególności zeznania pokrzywdzonego jak również zeznania świadka B. S. pozwalają na przyjęcie, iż oskarżony D. M. (1) dopuścił się kradzieży z użyciem przemocy na szkodę D. J., tj. przestępstwa z art. 280 § 1 k.k. i z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 64 § 1 k.k., jak również przestępstwa stosowania gróźb bezprawnych pozbawienia życia i zmuszenia pokrzywdzonego do zakupu dwóch piw i paczki papierosów, tj. przestępstwa z art. 282 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., podczas gdy prawidłowa i całościowa ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego nie pozwalają na przypisanie winy oskarżonemu z uwagi, w szczególności na rozbieżności w zeznaniach pokrzywdzonego D. J. oraz niemożności przypisania świadkowi B. S. waloru wiarygodności z uwagi na jej stopień upośledzenia umysłowego, zawężoną zdolność postrzegania, a także wykazywania wysokiego stopnia sugestywności.

- po drugie co do czynu z pkt. IV skarżonego wyroku - błąd w ustaleniach faktycznych, będący wynikiem mającej wpływ na treść orzeczenia obrazy przepisów postępowania tj. art. 7 k.p.k., który to błąd wyraża się w przyjęciu tezy, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy pozwala na przyjęcie, iż oskarżony D. M. (1) dopuścił się przestępstwa z art. 224 § 2 k.k. w zw. z art. 224 § 1 k.k. polegającego na stosowaniu gróźb bezprawnych wobec funkcjonariusza Policji K. S. w celu zmuszenia go do zaniechania prawnej czynności służbowej, podczas gdy prawidłowa i całościowa ocena materiału dowodowego w szczególności zeznań oskarżonego D. M. (1) oraz świadka I. W. nie pozwalają na przypisanie winy oskarżonemu, który dopuścił się jedynie znieważenia funkcjonariusza policji K. S..

W oparciu o tak sformułowane zarzuty obrońca oskarżonego na podstawie art. 437 § 1 i 2 k.p.k. wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku co do czynów od I do III po przez zakwalifikowanie ich jako przestępstwa z art. 158 § 1 k.k. i wymierzenie łagodnych kar, zaś co do czynu z punktu IV o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie D. M. (1) od jego popełnienia, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego rozstrzygnięcia z przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Z kolei obrońca oskarżonego P. K. zaskarżając rozstrzygnięcia na podstawie art. 425 § 1 i 2 k.p.k., art. 444 k.p.k., art. 427 § 2 k.p.k. - jak już wspomniano - w części dotyczącej orzeczenia o karze, na podstawie art. 438 § 4 k.p.k. w zw. z art. 427 § 2 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła rażącą surowość i tym samym niewspółmierność orzeczonej

kary w stosunku do stopnia winy, motywacji i sposobu zachowania się oskarżonego, a nadto do jego właściwości i warunków osobistych, a zwłaszcza młodego wieku (odpowiada jak młodociany), sposobu życia przed popełnieniem przestępstwa, dotychczasowej niekaralności oraz postawy w postępowaniu przygotowawczym oraz jurysdykcyjnym.

W oparciu o tak sformułowany zarzut, na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. i art. 437 § 1 k.p.k. wniosła o zmianę zaskarżonego rozstrzygnięcia po przez zmniejszenie okresu próby, na jaki zostało zawieszona wykonanie kary pozbawienia wolności, z orzeczonych 5 lat na 3 lata, a nadto wniosła o zasądzenie wynagrodzenia za obronę z urzędu, jakie w żadnej części nie zostało uiszczone.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Obie apelacje są w sposób oczywisty niezasadne i nie mogły doprowadzić co do D. M. (1) do zmiany zaskarżonego orzeczenia w postulowany w skardze sposób czy też do uchylenia wyroku z przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Kielcach, natomiast odnośnie P. K. - do zmiany zaskarżonego rozstrzygnięcia przez skrócenie okresu próby do 3 lat.

Na wstępie przede wszystkim podkreślić trzeba, że Sąd Rejonowy w Kielcach w sposób prawidłowy przeprowadził przewód sądowy, zebrane w jego toku dowody - stanowiące kompletny, a zatem adekwatny do merytorycznego rozstrzygnięcia sprawy czyli ustalenia co w rzeczywistości stało się w dniach zdarzenia wobec pokrzywdzonych D. J. i K. S. - poddał wszechstronnej i wnikliwej analizie zgodnie z przepisami prawa, wskazaniem wiedzy i zasadami logicznego rozumowania jak również doświadczeniem życiowym, wydane zaś na tej podstawie rozstrzygnięcie w sposób należyty uzasadnił, co w pełni odpowiada wymogom zawartym w przepisie art. 424 § 1 i 2 k.p.k.

W szczególności Sąd Odwoławczy w całości identyfikuje się z analizą materiału dowodowego w postaci z jednej strony zeznań świadków D. J. i B. S., pośrednio zeznań świadków O. W. - funkcjonariusza policji dokonującego zatrzymania sprawców, między innymi oskarżonego D. M. oraz przyjmującego zgłoszenie o dokonanych na J. przestępstwach, M. W. i T. K. - sprzedawczyni w sklepie, gdzie ukrył się napadnięty mężczyzna, jak i częściowo wyjaśnień współoskarżonych A. M. i P. K. jak i przesłuchanych w charakterze świadków nieletnich P. M. i K. W., a z drugiej strony z krytyczną analizą przeciwstawionych im wyjaśnień oskarżonego D. M. (1), prawidłowo traktując je w zasadzie w całości tylko jako wyraz przyjętej przez niego linii obrony, w jakiej starał się jak najbardziej umniejszyć swą winę do udziału w niewinnym pobiciu D. J. polegającym na jednostkowym, zadany mu ciosie pięścią i kopnięciu.

Tego rodzaju analiza materiału dowodowego została dokonana w zgodzie z przepisami prawa, zasadami logiki i doświadczenia życiowego, we wzajemnej afiliacji i z uszanowaniem zachodzących pomiędzy powyższymi zeznaniami świadków oraz wyjaśnieniami oskarżonego, jak i współoskarżonych, powiązaniemi. Sąd Rejonowy trafnie wypunktował w jakich miejscach poszczególnych zeznań i wyjaśnień zwłaszcza twierdzeń z jednej strony pokrzywdzonego, a z drugiej strony relacji D. M. (1), podpierając się odniesieniami do określonych dowodów i argumentując wyczerpująco, należy dać wiarę tym dowodom (w całości bądź części), a w jakich tego atrybutu trzeba dany dowód pozbawić. Tego rodzaju prawidłowa i wyczerpująca analiza korzysta z ochrony art. 7 k.p.k. czyli swobodnej oceny materiału dowodowego.

Nie są więc zasadne zarzuty skarżącego, iż ta analiza jest dowolna, nielogiczna oraz tendencyjna. W zasadzie poza ogólnym stwierdzeniem skarżący nie wskazał na czym miałyby konkretnie polegać dowolna ocena materiału dowodowego, w szczególności poszczególnych dowodów tj. czy to zeznań pokrzywdzonego i świadków, czy to wyjaśnień D. M. (1). Samo stwierdzenie, że Sąd I instancji przecenił wartość dowodową zeznań pokrzywdzonego D. J. i B. S. oraz niezasadnie nie dał wiary wyjaśnieniom D. M. (1) konsekwentnie nie przyznającego się do winy jest niewystarczające dla wykazania dowolności analizy materiału dowodowego. Skarżący jednak pominął, że co do zeznań świadka (...) Sąd Rejonowy poświęcił mu więcej uwagi przesłuchując kobietę w obecności biegłego psychologa i w kontekście wniosków oraz zapatrywań opinii psychologicznej, drobiazgowo wręcz przeanalizował zeznania wymienionej dziewczyny. Apelujący stwierdził tylko, że zdaniem biegłej świadek z uwagi na stopień upośledzenia nie jest w stanie złożyć zbornych zeznań podatna jest bowiem w znacznym stopniu na sugestie. Nie zwrócił jednak uwagi na szerszy wywód opiniującej, jaki z kolei dostrzegł zasadnie Sąd Rejonowy i pod tym kątem ocenił dowód, że w ocenie

biegłej psycholog pomimo pewnego stopnia upośledzenia, świadek S. jest w stanie prawidłowo postrzegać, następnie zapamiętywać zaobserwowane fakty oraz je odtwarzać. Zatem podatność na sugestie jest tylko jednym z elementów warunkujących ocenę psychologiczną przydatności dowodu z zeznań świadka B. S., jaki należy wziąć pod uwagę jako czynnik nakazujący zachowanie ostrożności przy ocenie dowodu. Sąd orzekający w pierwszej instancji taką ostrożność zachował oraz zdaniem Sądu Odwoławczego trafnie uznał za w pełni prawdziwe twierdzenia świadka złożone na świeżo zaraz po zajściu eksponując okoliczność, iż była ona przecież znajomą wszystkich osób biorących udział w zajściu, zatem co najwyżej należałoby się spodziewać od początku marginalizowanie ich udziału czy też ukrywania faktów, zaś tymczasem opisała ona krok po kroku wszystkie fakty jakie widziała. Natomiast skłonność do sugestii dobitnie ujawniła się na rozprawie, kiedy podczas składania zeznań starała się całkowicie bezkrytycznie i bezrefleksyjnie bronić znajomych, w tym oskarżonego D. M. (1).

Dlatego argument skarżącego, że Sąd Rejonowy nieprawidłowo oparł się na dowodzie z zeznań świadka (...), jakiej relacje nie zasługiwały na wiarę nie jest przekonujący.

Co do zaś twierdzeń pokrzywdzonego także nie ma racji skarżący podnosząc, że Sąd I instancji przecenił wartość dowodową dokonanych przezeń opisów zdarzenia z uwagi na liczne istotne sprzeczności. Znowu jednak autorka apelacji poza ogólnym stwierdzeniem nie wskazała konkretnie tych rzekomych rażących sprzeczności i nie podała jaki miałyby one mieć wpływ na generalną ocenę tego dowodu.

Tymczasem Sąd Rejonowy w Kielcach trafnie dostrzegł pewne różnice w zeznaniach D. J.. Nie można jednak odmówić logiczności oraz właściwego odniesienia do pozostałego materiału dowodowego wywodom Sądu w zakresie wykazania, że owe sprzeczności dotyczą okoliczności marginalnych, nie mających znaczenia dla ogólnej oceny twierdzeń J. jako prawdziwych. Dla przykładu podkreślić trzeba, iż fakt czy podczas stosowania w stosunku do D. J. przemocy polegającej na uderzeniu pięścią w twarz przez jednego ze sprawców, poprawieniu ciosu przez drugiego zaś po upadku ofiary, kopaniu leżącego po całym ciele, J. wypadły pieniądze i któryś ze sprawców je zabrał, czy okoliczność, iż po pobiciu jeden z napastników usiadł na pokrzywdzonym, przeszukał kieszenie i zabrał pieniądze, nie mają znaczenia dla przypisania D. M. (1) przestępstwa rozboju. Doszło bowiem z jego strony w działaniu w grupie na zasadzie wspólnego i w porozumieniu podejmowania określonych działań, do zastosowania przemocy w celu zaboru mienia i dokonania tego zaboru. Nie jest więc istotne, co słusznie argumentował Sąd I instancji, że D. M. (1) nie wykonywał wszystkich czynności przestępczych, jakie podejmowano wobec pokrzywdzonego. Ważne, że działał wspólnie z innymi utożsamiając się z wszystkimi działaniami podejmowanymi w stosunku do ofiary dla uzyskania wspólnego celu końcowego, akceptując jednocześnie wszystko to, co inni wykonywali.

Dlatego też dokonana przez Sąd Rejonowy ocena zarówno materiału dowodowego, jak i prawnej strony zachowań w tym wypadku oskarżonego D. M. jest ze wszech miar prawidłowa. Tyczy się to oczywiście także słusznie przypisanego oskarżonemu ciągu dwóch wymuszeń rozbójniczych dokonanych na D. J., pierwszego z zastosowaniem groźby, drugiego zaś z dokonaniem przemocy. Te zachowania kontynuowane były zaraz po rozboju, bez jakiegokolwiek przerwy przez tę samą grupę sprawców, w jakiej był i aktywnie uczestniczył D. M. (1), zatem w ramach dalej kontynuowanego podziału ról pomiędzy poszczególnymi sprawcami. Nie ma więc znaczenia, jak słusznie ocenił to Sąd I instancji, zaś Sąd Odwoławczy z takim zapatrywaniem w całości się identyfikuje, że do sklepu po zakup dla wszystkich piwa i papierosów nie poszedł z pokrzywdzonym osobiście D. M. (1), jak również za drugim razem po reklamówkę z zawartością chociażby telefonu komórkowego i portfela z dokumentami, którą pokrzywdzony usiłował ukryć w sklepie, podążał z D. J. także kto inny, niż oskarżony. D. M. (1) brał jednak udział w groźeniu i stosowaniu przemocy wobec ofiary oraz oczekiwał z częścią czynnie uczestniczących w przestępstwach osób na pokrzywdzonego oraz pilnujących go kolegę i koleżankę na wykonanie polecenia, jakiego spełnienie rozbójniczo wymusili wszyscy, jeszcze raz to podkreślając, po przez działanie wspólne i w porozumieniu.

Wszystkie powyższe wywody co do gołosłowności argumentacji apelacji jeżeli chodzi o rzekome dopuszczenie się przez Sąd Rejonowy błędnych ustaleń faktycznych a w konsekwencji skazania oskarżonego D. M. (1) - odnoszą się wprost do przypisania mu winy w odniesieniu do przestępstwa wymuszenia przy użyciu groźby na funkcjonariuszu publicznym strażniku miejskim zaniechania prawnej czynności służbowej związanej z popełnieniem przez D. M. (1)

wykroczenia spożywania alkoholu w miejscu publicznym, jakiego to występku oskarżony dopuścił się w dniu 27 kwietnia 2012 roku. Bardzo skąpa argumentacja apelacji w tym zakresie sprowadza się w istocie tylko do pustej polemiki z trafnymi ustaleniami Sądu I instancji, dlatego nie może również doprowadzić do wzruszenia rozstrzygnięcia w tym zakresie. Niezrozumiały jest chociażby wywód obrońcy, że D. M. (1) nie przyznał się w tym zakresie do winy, gdy tymczasem z zapisów protokołów przesłuchania oskarżonego wynika jednoznacznie, że nie kwestionował on nigdy faktu popełnienia czynów zarzucanych mu w punktach IV i V aktu oskarżenia.

Dlatego też ocena skargi w tej części jako nic nie wnosząca polemiki z prawidłowymi ustaleniami Sądu, jest zdaniem Sądu II instancji jak najbardziej zasadna. Rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego odnośnie D. M. (1) również w zakresie kar pozbawienia wolności orzeczonych za poszczególne przestępstwa mu przypisane, jak i co do wymiaru kary łącznej, jest także prawidłowe. Kary 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności zważywszy na wagę poszczególnych występków, stopień szkodliwości społecznej tych czynów, okoliczności podmiotowe co do osoby D. M. (1) i jego uprzednią wielokrotną karalność, nie można zdaniem Sądu Okręgowego uznać za rażąco surową, a tylko w takim wypadku można byłoby ingerować w rozstrzygnięcie pierwszo-instancyjne.

Jeżeli chodzi o apelację obrońcy oskarżonego P. K. zwróconą przeciw karze, a ściślej zarzucającą za długi zdaniem apelującej okres próby, na jaki Sąd I instancji warunkowo zawiesił wykonania kary pozbawienia wolności, argumenty w niej zawarte nie są zasadne i nie mogą przekonywać.

Sąd Rejonowy prawidłowo ocenił rolę, jaką spełniał P. K. w przypisanym mu przestępstwie, jak również postawę w procesie. Zaakcentował na plus oskarżonego wszystkie okoliczności faktyczne, jak i uwarunkowania podmiotowe dotyczące osoby oskarżonego. Nie można więc zgodzić się z argumentacją, iż ustalenie okresu próby wobec młodocianego P. K. na poziomie 5 lat miałyby być rozstrzygnięciem rażąco surowym, zaś ukształtowanie tego okresu na trzy lata już takim rozstrzygnięciem by nie było. Tego rodzaju dywagacje skarżącej są nieprzekonujące i wykazują cechy czystej polemiki z prawidłowymi ustaleniami Sądu Rejonowego w zakresie ustalenia okresu próby. Nie ma zdaniem Sądu Odwoławczego żadnego powodu aby młodocianemu sprawcy czynu dość poważnego, nawet jeżeli jego rola nie była wiodąca, ustalać okres próby przy warunkowym zawieszeniu wykonania kary pozbawienia wolności na minimalnym poziomie trzech lat. Właśnie maksymalny okres próby, co słusznie argumentował Sąd Rejonowy, daje dość prawdopodobną gwarancję przestrzegania przez tego młodego człowieka porządku prawnego i wdrożenia go normalnego życia społecznego.

Biorąc pod uwagę wszystkie okoliczności, szczegółowo powyżej przedstawione co do obu apelacji, zaskarżony wyrok należało utrzymać w mocy uznając oba środki zaskarżenia za oczywiście bezzasadne i stąd Sąd Odwoławczy na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. i art. 456 k.p.k. orzekł jak w wyroku.

O kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze orzeczono na podstawie art. 635 k.p.k. w zw. z art. 624 § 1 k.p.k. oraz art. 10 ust.1 w zw. z art. 17 ust.1 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 ze zm.), co do zaś wynagrodzenia dla obrońców z urzędu oskarżonych D. M. (1) i P. K. występujących w II instancji na zasadzie art. 29 ust.1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. prawo o adwokaturze (Dz. U. z 2002 r. Nr 123 poz. 1058 ze zm.) w zw. z art. 19 pkt.1 i § 14 ust.5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2000 r. Nr 163, poz. 1348 ze zm.). Oskarżeni obecnie nie pracują, nie posiadają zatem stałych źródeł dochodów jak również majątku, D. M. (1) jest ponadto pozbawiony wolności w innej sprawie i przed nim konieczność odbycia kary kilku lat pozbawienia wolności, zatem uiszczenie kosztów sądowych przez obu oskarżonych za postępowanie odwoławcze, w tym opłaty za obie instancje, byłoby zbyt uciążliwe z uwagi na powyższą sytuację majątkową i dochody D. M. (1) i P. K..

SSO Andrzej Ślusarczyk SSO Adam Kabziński SSO Marcin Chałoński